

Arrest

nr. 123 475 van 30 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 31 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In 2010 huwde verzoekers moeder met een Belgische onderdaan. Verzoekers moeder verkreeg verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie.

Op 27 juli 2013 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn Belgische stiefvader.

Op 16 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 januari 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.07.2013 werd ingediend door:

Naam: G.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Nepal

Geboortedatum: (...)1992

Geboorteplaats: Nuwakot

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden de volgende documenten voorgelegd:

-loonfiches voor de periode augustus 2012 t.e.m. augustus 2013 met uitzondering september 2012 van bij werkgever BVBA K..

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen blijkt dat de Belgische partner van betrokkene maximum 752,09 euro inkomen heeft per maand. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België € 1000,00 bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis

artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980 Regelmatic verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis, § 1 en § 2, 4° en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van "artikel 3.2. gezinsherenigingsrichtlijn 2004/38/CE van de Europese Raad van 29 april 2004", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"de beslissing stelt ten onrechte dat geen rekening houdt met de bestaansmiddelen van de andere gezinsleden.

De beslissing tot weigering van verblijf wordt gemotiveerd op basis van het ontbreken van bewijzen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zeggende dat de ouders een uitkering genieten en verder:

"Als bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden de volgende documenten voorgelegd:

-loonfiches voor de periode augustus 2012 t.e.m. augustus 2013 met uitzondering september 2012 van bij de werkgever BVBA K.."

De bestreden beslissing stelt vast dat hieruit blijkt dat de referentiepersoon, zijnde de Belgische stiefvader, een maandelijks inkomen van maximaal 752,09 EUR geniet, hetgeen onvoldoende zou zijn om een menswaardig leven te garanderen.

Nochtans blijkt uit de aanvraag en de gevoegde stukken dat verzoeker zich wenst te voegen bij mevrouw C. M. G., zijn natuurlijke moeder en zijn stiefvader. De moeder van verzoeker heeft een eigen inkomen van +/- 1.400,00 EUR per maand. Dit inkomen dient uiteraard toegevoegd te worden bij het inkomen van de stiefvader.

Er wordt echter in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de inkomsten van de moeder van verzoeker, noch werd daaromtrent enig onderzoek gevoerd.

Artikel 40bisVw. bepaalt:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hierna volgen de bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Verzoeker vormt een gezin met zijn moeder en haar Belgische echtgenoot.

De wet voorziet een gezinshereniging met de Belgische partner, zowel als met een Belgische (stief)ouder, met wie de vreemdeling zich voegt.

Geen enkele wettelijke bepaling beperkt de beoordeling tot slechts één gezinslid.

Indien men zich voegt met twee gezinsleden, die beiden het recht openen op een verblijfskaart, dient uiteraard de aanvraag beoordeeld te worden in het licht van beide EU-burgers/Belgen.

Minstens moet de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen beoordeeld worden in het licht van de beide gezinsleden waar verzoeker zich bij voegt.

Artikel 40ter Vw. waarop de bestreden beslissing steunt stelt hierover:

« De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

-dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt ».

Waar vereist wordt dat de bestaansmiddelen in hoofde van de ouders in concreto moeten beoordeeld worden, rekening houdende met alle omstandigheden, mag aangenomen worden dat de bestaansmiddelen van moeder, waarmee zij samenwonen, een dergelijk geconcretiseerd element is.

Door te stellen dat enkel en alleen rekening kan/mag gehouden worden met de inkomsten die rechtstreeks en persoonlijk genoten worden in hoofde van de Belg waarbij verzoeker zich wenst te voegen, althans enkel hiermee rekening te houden, voegt de beslissing een voorwaarde toe aan artikel 40ter Vw.

In die zin bepaalt artikel 42 § 1 Vw. dan ook:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

(eigen onderlijning)

Hier blijkt duidelijk de bedoeling van de wetgever, met name vermijden dat de aanvrager (of de Belg) ten laste vallen van de openbare overheden. In die zin kunnen enkel inkomsten die geput worden uit openbare middelen, niet in aanmerking worden genomen.

Door in de bestreden beslissing geen rekening te houden met de inkomsten van een inwonend familielid, meer bepaald de natuurlijke moeder van verzoeker, en ook geen enkele bijkomende inlichting

op te vragen omtrent de behoeften en inkomsten van het gezin, schendt de bestreden beslissing het aangevoerde middel.

Evenmin wordt geantwoord op de uiteenzetting vermeld in de aanvraag, noch worden de voorgelegde stukken in rekening gebracht.

Zelfs indien deze informatie niet werd overgemaakt door de gemeente aan verwerende partij, dan nog blijft de vaststelling dat deze informatie werd aangeboden en in elk geval door verwerende partij geen enkele vraag gesteld werd tot bijkomende informatie, hoewel men niet onwetend kon zijn omtrent de werkelijke gezinssituatie."

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder het volgende:

"Hij betoogt dat geen rekening werd gehouden met het inkomen van zijn moeder, dat 1.400€ per maand bedraagt.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zijn verblijfsaanvraag van meer dan drie maanden heeft ingediend in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn Belgische stiefvader.

Overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dient de Belgische onderdaan aan te tonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. De referentiepersoon bij wie men zich voegt moet dus beschikken over minstens 1.307,784€ netto/maand (Basisbedrag vastgesteld op 1/09/2013)1.

Artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

(eigen markering)

Verzoeker betwist niet dat de Belgische referentiepersoon niet aan dit bedrag komt.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de referentiepersoon maximum 752.09€/maand aan inkomsten heeft wat duidelijk onder het bedrag van 1.307,784€ netto/maand (Basisbedrag vastgesteld op 1/09/2013) ligt en zelfs onder de armoedegrens die voor een alleenstaande in België 1.000€/maand bedraagt.

Artikel 52, §2, van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 vermeldt duidelijk :

"Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

(...)

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

Aldus blijkt duidelijk dat het aan verzoeker toekomt om alle bewijsstukken ter staving van zijn aanvraag in te dienen. Bovendien merkt de verwerende partij op dat verzoekers betoog dat er geen rekening gehouden werd met het inkomen van zijn moeder, faalt naar recht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Uit deze uiteenzetting volgt eveneens dat, met betrekking tot het zorgvuldigheidsbeginsel, verzoeker geenszins aantoonde dat de verwerende partij heeft nagelaten om bepaalde gegevens in aanmerking te nemen.

Het enige middel is ongegrond.”

2.3 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grondslag aan op basis waarvan zij is genomen. Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Anders dan verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat hij op 27 juli 2013 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend, en dit in functie van zijn Belgische stiefvader. Verweerder merkt in de nota aldus terecht op dat de aanvraag weldegelijk in functie van zijn Belgische stiefvader is ingediend. Echter, waar verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat het betoog van verzoeker dat er geen rekening werd gehouden met het inkomen van zijn moeder faalt naar recht, kan hij niet worden gevolgd. Verweerder laat na te verwijzen naar een concrete bepaling in de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat er geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten van de echtgenote van de Belgische referentiepersoon. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie volgt, integendeel, dat het volstaat dat Unieburgers over voldoende bestaansmiddelen ‘beschikken’. Wanneer verweerder onderzoekt of een burger van de Europese Unie voldoende bestaansmiddelen heeft, kan hij de inkomsten waarover de echtgenoot van deze burger beschikt niet buiten beschouwing laten (HvJ 23 maart 2006, C-408/03 Commissie/België). Verweerder dient derhalve wel rekening te houden met de inkomsten die door de echtgenote van de Belgische referentiepersoon werden voorgelegd. Hier dient echter vastgesteld te worden dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat er bewijzen met betrekking tot de inkomsten van verzoekers moeder zijn voorgelegd. Verzoeker kan verweerder aldus bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met de inkomsten van zijn moeder, nu hij deze niet ter kennis heeft gebracht aan verweerder.

Verzoeker stelt verder dat in de bestreden beslissing geen onderzoek is gevoerd naar de concrete behoeften en de inkomsten van het gezin, overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien

zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de voorgelegde bestaansmiddelen het volgende gesteld:

“Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden de volgende documenten voorgelegd:

-loonfiches voor de periode augustus 2012 t.e.m. augustus 2013 met uitzondering september 2012 van bij werkgever BVBA K..

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen blijkt dat de Belgische partner van betrokkene maximum 752,09 euro inkomen heeft per maand. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België € 1000,00 bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen.”

Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GWH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2 en RvS 19 december 2013, nr. 225.915).

De Raad bemerkt geen aanwijzingen in het administratief dossier of in de bestreden beslissing dat de gemachtigde, na vaststelling dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoen aan het bedrag van 120% van het leefloon, is overgegaan tot een concreet onderzoek van de situatie van verzoeker. Uit de duidelijke bepaling van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van verzoeker, indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet voldoende zijn aangetoond met toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften en inkomsten van verzoeker, zijn Belgische stiefvader en moeder, dan voorzien artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in die zin te vragen. Nochtans geeft verzoeker in zijn verzoekschrift concrete elementen aan, zoals de inkomsten van zijn moeder, die bij deze concrete behoefteanalyse in rekening hadden kunnen worden genomen. De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een correcte feitenvinding.

De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 16 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN